

1

*Венеция, Италия
Понеделник, 10 ноември
22:40 ч.*

Котън Малоун се хвърли на пода точно когато куршумите затракаха по стъклената стена. За щастие, прозрачната преграда, разделяща двете помещения, не се разби. Той рискува да погледне към обширното пространство за секретарките и от там в полумрака проблеснаха пламъчетата на картечни откоси, излизаци от дулото на късоцевно оръжие. Явно стъклото между него и нападателя беше свръхустойчиво и Малоун мълчаливо отправи благодарност към който и да го бе поставил за предвидливостта му.

Възможностите му за действие бяха ограничени. Не знаеше почти нищо за разпределението на осмия етаж – беше за пръв път в тази сграда. Дошъл бе със задачата да проследи незабелязано извършването на огромна по мащабите си финансова транзакция – наблъскването на 20 милиона щатски долара в два големи чувала с краен адресат в Северна Корея. Вместо това сделката се бе превърнала в касапница. В близкия офис имаше четири трупа, а убиецът – мъж с азиатски черти, къса черна

коса и униформа на охранител – го бе избрал за следваща жертва.

Трябваше да намери прикритие.

Добре поне, че имаше оръжие – зачислената му от отряд „Магелан“ берета с два резервни пълнителя. Възможността да пътува въоръжен беше едно от предимствата, което му даваше носенето на значка от Министерството на правосъдието на Съединените щати. Беше приел тази задача като повод да се разсее след случилото се в Копенхаген, както и да изкара малко пари – в днешно време работата за правителството се заплащаше доста добре.

Мисли!

Нападателят го превъзхождаше по огнева мощ, но не и по интелигентност.

Контролирай онова, което те заобикаля, и така контролираш крайния резултат.

Той хукна вляво по коридора, застлан с грапава теракота, точно когато поредният откос разби на сол стъклената преграда. Премина през неголяма площадка с врати за тоалетна от двете страни и продължи нататък. Насред коридора имаше изоставена количка с парцали и почистващи препарати. До нея една врата беше подпряна отворена; в полутъмния офис забеляза приклеknала до стената жена.

– Мушни се под бюрото и не издавай звук! – прошепна ѝ той на италиански.

Тя изпълни мълчаливо нареждането му.

Чистачката можеше да се окаже проблем. В докладите на отряд „Магелан“ такива се обозначаваха като „цивилни жертви“. Той ненавиждаше това описание. Всяка от тези „цивилни жертви“ би могла да бъде нечий баща, майка, брат, сестра. Невинни хора, попаднали в кръстосания огън.

Всеки миг азиатецът щеше да се появи.

Малоун забеляза друга врата и се шмугна през нея в тъмния офис. Обичайните мебели, разпръснати в безпорядък на пода. Открехнатата врата водеше към съседно помещение; през процепа струеше ярка светлина. Бърз поглед потвърди, че от другата стая се излиза обратно в коридора.

Щеше да свърши работа. До ноздрите му достигна миризма на почистващ разтвор; на метър от него имаше двайсетлитров метален варел с отворена капачка. Върху количката на чистачката видя пакет цигари и запалка.

Контролирай онова, което те заобикаля. Той грабна цигарите и запалката, после събори с ритник металния варел. Безцветна течност рухна от гърлото му и потече като река по коридора точно в посоката, откъдето щеше да дойде азиатецът.

Малоун зачака. Няколко секунди по-късно иззад ъгъла се подаде дулото на автоматичната карабина, а след него и лицето на нападателя, който явно се чудеше къде ли се е скрила жертвата му. Малоун изчака още секунда-две, за да се убеди, че врагът му го е видял. Дулото се насочи към него.

С един скок той се озова обратно в офиса. Проехтя оглушителен откос. Град от куршуми обля количката на чистачката. Малоун щракна запалката и поднесе пламъка под пакета цигари. Хартия, целофан, тютюн – всичко пламна. Едно. Две. Той метна горящия пакет в безцветната локва на пода. Чу се звук като от рязко поемане на въздух и почистващата течност лумна в пламъци.

Движение в съседната стая му показва, че се бе случило точно това, което бе очаквал: азиатецът бе потърсил убежище от горящия около него под. Преди врагът му да бе успял да се опомни, Малоун се хвърли вътре през свързващата врата и прикова нападателя си към пода.

Оръжието отхвъркна встрани. Малоун стискаше шията на азиатца с дясната си ръка. Но опонентът му беше силен. И ловък като котка.

Двамата се претърколиха два пъти и се спряха в едно бюро.

Малоун знаеше, че не бива да отпуска хватката. Но азиатецът се оттласна от пода и успя да го блъсне назад. После светкавично скочи на крака. Докато Малоун се опомни и приготви за бой, мнимият пазач беше вече изчезнал.

Малоун вдигна пистолета си от пода и се приближи до вратата; сърцето му биеше като чук, дробовете му жадно поемаха въздух. Останките от течността догаряха отвън. Коридорът беше празен, по пода имаше мокри стъпки. Той тръгна по тях. На близкия ъгъл спря и се огледа. Нямаше никой. Продължи към асансьорите и погледна електронните индикатори над вратите. И двата показваха 8 – асансьорите бяха на етаж. Той натисна бутона за нагоре и се дръпна крачка назад, готов за стрелба.

Вратите се отвориха. В лявата кабина имаше окървавен труп само по бельо. Вероятно истинският пазач. Малоун се взря в лицето му, обезобразено от две зеещи рани. Явно планът беше да бъдат ликвидирани не само участниците в сделката, но и всички свидетели. Той надникна в кабината и видя разбития контролен панел. Погледна в другата кабина – и тя беше извадена от строя. Единственият изход беше по стълбището.

Той излезе на площадката и се заслуша. Някой се изкачваше по стъпалата към покрива. Малоун се затича нагоре. Някъде се отвори врата, после бързо се затвори.

На последния етаж откри изхода към покрива; отвън се чуваше характерният шум на хеликоптерна турбина, която набираше обороти. Той откряхна вратата.

Хеликоптерът беше обърнат с опашката към него;

носът му сочеше навън, към нощния мрак. Докато роторите се въртяха все по-бързо, азиатецът натовари двата чувала с пари, после сам скочи в кабината. Перките свистяха във въздуха, плазовете се отлепиха от покрива.

Малоун бутна вратата и я отвори докрай. Леденият вятър го удари като стена.

Да стреля? Не. Да ги остави да отлетят? Беше изпратен тук като наблюдател, но нещата бяха взели лош обрат и той трябваше да си оправдае хонорара. Мушна пистолета в задния си джоб и се затича. С един скок се метна върху единия от плазовете, който вече беше високо във въздуха. Хеликоптерът започна да набира височина в нощното небе.

Какво особено чувство – да летиш в мрака абсолютно незащитен! Малоун се беше вкопчил с две ръце в металния плаз, а леденият насрещен вятър се стремеше да го откъсне от него.

Той погледна надолу. Летяха на изток, отдалечавайки се от брега; под тях беше вода, напред се простираха островите. Мястото, където бяха станали убийствата, се намираше на материка, на стотина-двеста метра от морето, в една безлична офис сграда, недалече от международното летище „Марко Поло“. Лагуната беше заобиколена от тънки ивици светлина, които се събираха в широка дъга към континента. В центъра се намираше Венеция.

Хеликоптерът зави остро вдясно и увеличи скоростта. Напред се виждаха осветените кули и камбанарии на града. Отвъд тях се стелеше безкрайна тъмнина – знак за открита водна площ. Малко по-на изток беше Лидо, след което започваше Адриатическо море. Той си отмяташе наум местата, над които минаваха. На север градски светлини издаваха присъствието на Мурано, след това Бурано и малко по-нататък – Торчело. Островите

приличаха на огърлица от скъпоценни камъни около лагуната. Малоун се сви върху плаза и за пръв път погледна нагоре, към кабината на хеликоптера.

„Охранителят“ го гледаше през стъклото.

Хеликоптерът кривна рязко вляво в опит да се отърси от неканения пасажер. Тялото му залитна встрани, после се люшна като камшик назад, но той се държеше здраво, докато мъжът над него го фиксираше с леден поглед. Малоун видя как азиатецът се пресегна и отвори люка; в ръката си държеше карабина. Миг преди първият откос да го обсипе с куршуми, той се залюля и се метна върху другия плаз.

Няколко куршума изплюяха върху току-що освободения плаз; останалите потънаха надолу в мрака. За момента Малоун беше в безопасност, но ръцете вече го боляха от тежестта на тялото. Хеликоптерът отново започна да се мята насам-натам, изчерпвайки бързо последните му сили. Той преметна левия си крак през плаза и се вкопчи с цялото си тяло в метала. От ледения въздух гърлото му беше изсъхнало, дишаше трудно. Опитва се да изстиска от устата си слюнка, за да облекчи сухотата.

Трябваше да предприеме нещо, и то бързо.

Малоун се загледа в бясно въртящите се ротори; перките пореха въздуха, двигателят боботеше ритмично. На покрива се бе поколебал, но сега нямаше избор. Стиснал здраво плаза с крака и с лявата си ръка, той се пресегна и разкопча задния джоб на панталона си. Бръкна вътре с дясната си ръка и извади беретата.

Имаше само един начин да принуди хеликоптера да кацне. Той изстреля три куршума във виещата турбина малко под главината на ротора. Двигателят се закашля. От ауспуха блъвнаха огнени езици. Скоростта намаля. Машината навири нос, сякаш нещо я дърпаше назад.

Малоун погледна надолу. Бяха все още на около триста метра над водата, но бързо губеха височина в нещо като контролирано спускане.

Напред се виждаше остров. Разпръснати тук-там светлини издаваха правоъгълната му форма. Падаше се леко на север от Венеция. Той познаваше мястото. Изола ди Сан Микеле. Там нямаше нищо освен две-три църкви и едно огромно гробище, където местните хора погребваха мъртвите си още от Наполеоновите времена.

Двигателят отново започна да се дави. Чу се трясък. Черен дим на кълба излизаше от ауспуха, миризмата на сярна и горящо машинно масло ставаше все по-силна. Пилотът очевидно се опитваше да стабилизира машината и да я спусне плавно надолу, но хеликоптерът подскочаше и се друсаше, а стрелките на уредите в кабината се въртяха бясно във всички посоки. Стигнаха до острова, като едва не се блъснаха в кубето на голямата църква.

На пет-шест метра от земята успехът изглеждаше близо. Хеликоптерът застана неподвижно във въздуха. Воят на турбината стана по-равен. Под тях беше пълен мрак, но Малоун се запита колко ли надгробни камъка ги очакваха отдолу. Не се виждаше нищо. Пътниците в хеликоптера положително знаеха, че все още имат компания. Но тогава защо кацаха? Можеха да се издигнат обротно нагоре и да се отърсят от натрапника във въздуха.

Трябваше да забие още няколко куршума в тази турбина. Сега нямаше избор.

Малоун отпусна ръце. Стори му се, че пада безкрайно надолу, макар че, ако паметта не му изневеряваше, един предмет в състояние на свободно падане се движеше с вертикална скорост от 9,60 м/с. Шест метра щеше да измине за по-малко от секунда. Надяваше се само да падне на меко, а не върху някой надгробен камък.

Приземи се на крака, като подгъна колене, за да смек-

чи удара, и се претърколи на една страна. Усети болка в левия хълбок. По някакъв чудодееен начин все още стискахе пистолета в ръка. Спря се на място и погледна нагоре. Пилотът беше успял да овладее изцяло машината. Хеликоптерът се издигна леко нагоре и се завъртя надясно около оста си; сега нападателят му имаше пряка видимост към него. Можеше да се отдалечи, куцукайки, но на земята нямаше нищо, зад което би могъл да се скрие. Беше на открито, сред гробовете. Азиатецът видя безнадеждното му положение, докато хеликоптерът висеше във въздуха на по-малко от трийсетина метра, вдигайки с ротора си прах и дребни камъчета от повърхността на земята. Люкът се плъзна назад и нападателят се прицели, стиснал карабината с една ръка.

Малоун се подпря на един камък и насочи пистолета. В пълнителя оставаха не повече от четири патрона.

Използвай ги умно.

Той се прицели в двигателя. Азиатецът направи знак на пилота да се отдалечи. Но междувременно Малоун стреля. Един, два, три куршума.

Трудно му бе да прецени кой от трите свърши работа, но турбината експлодира, ярко огнено кълбо огря нощното небе, горящи отломки се посипаха като градушка по земята в радиус от петдесетина метра. На светлината от взрива той видя стотици надгробни камъни, подредени в гъсти редици. Залегна по корем и закри глава с ръце, докато експлозиите продължаваха и наоколо падаха безформени парчета метал, части от човешки тела и дъжд от горящ керосин.

Той наблюдаваше безмълвно как пламъците поглъщат хеликоптера, обитателите му и 20 милиона щатски долара в брой. Някой здравата щеше да се ядоса.